

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ostravě rozhodl samosoudkyní Mgr. Jarmilou Úředníčkovou v právní věci

žalobce: V. S.
státní příslušnost Ruská federace
zastoupen Mgr. Petrem Mertou, advokátem sídlem 130 00 Praha 3 –
Vinohrady, Vinohradská 2133/138

proti
žalované: Komise pro rozhodování ve věcech pobytu cizinců
sídlím 140 21 Praha 4, nám. Hrdinů 1634/3

o žalobě proti rozhodnutí žalované ze dne 28. 2. 2024 č. j. MV-1874-4/SO-2024, ve věci
žádosti o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia

takto:

I. Žaloba se **zamítá**.

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonné lhůtě se žalobce domáhal zrušení v záhlaví uvedeného rozhodnutí žalované, kterým bylo zamítnuto jeho odvolání proti rozhodnutí Ministerstva vnitra č. j. OAM-27542-17/DP-2023 ze dne 21. 11. 2023, jímž byla podle § 44a

Shodu s prvopisem potvrzuje I. M.

odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů, zamítnuta žádost žalobce o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, neboť byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. První okruh žalobních námitek se týkal nesprávného a neúplně zjištěného skutkového stavu. Žalobce poukázal na to, že ze správního spisu plyne, že byl a stále je řádným studentem studujícím na GOODWILL – Vyšší odborná škola, s.r.o., obor cestovní ruch. Bylo mu vystaveno potvrzení o studiu na této vyšší odborné škole. Žalovaného o svém úspěšném pokroku ve studiu informoval dopisem ze dne 20. 2. 2024. Přílohou dopisu bylo potvrzení o studiu a postupu do dalšího semestru. Žalovaný, jakkoli mu byla k okamžiku vydání rozhodnutí tato skutečnost známa, ji nezohlednil. Dle rozhodnutí správních orgánů obou stupňů, jiná závažná překážka pobytu žalobce je shledávána v tom, že na základě své zjevné studijní pasivity nečiní ve svém studiu dostatečný pokrok, resp. údajně zcela zjevně nečiní kroky, které by vedly k naplnění deklarovaného účelu pobytu, resp. k úspěšnému absolvování vzdělávacích aktivit, což správní orgány považují za jinou závažnou překážku v návaznosti na článek 21 odst. 2 písm. f) Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801. Uvedená směrnice nemá přímý účinek vůči jednotlivci, nemůže jej tedy zavazovat. Z článku 21 odst. 3 Směrnice plyne, že v případě odnětí povolení může členský stát při posuzování nedostatečného pokroku v příslušném studiu, jak je uvedeno v odst. 2 písm. f) konzultovat hostitelský subjekt. To by měla být v daném případě společnost GOODWILL – Vyšší odborná škola, s.r.o. Tento postup předvídaný Směrnicí správní orgán nerespektoval. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je nerelevantní zjišťovat aktuální stav jeho studia k datu vydání rozhodnutí. Žalovaný tedy zcela rezignoval na zjištění materiální pravdy. Žalobce zdůraznil, že správní orgán je povinen rozhodovat dle skutkového stavu v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí. Pokud správní orgán nezohlednil jeho aktuální postup v rámci studia a omezil se pouze na skutečnost, že se jedná znovu o studium prvního ročníku, je takové skutkové zjištění zcela zřejmě nedostatečné. Kromě toho rozhodnutí správních orgánů neobsahují žádný vzájemně provázaný řetězec skutkových tvrzení plynoucích z obsahu spisu, dle kterého by bylo možné dospět k závěru, že aktuálně nečiní žádný pokrok ve svém studiu, či dokonce, že nemá dostatečné studijní předpoklady pro úspěšné dokončení školy. Nepopírá, že v minulosti studoval v České republice na několika vysokých školách, které se mu nepodařilo absolvovat. Nesouhlasí však se skutkovým závěrem v rozhodnutí správního orgánu I. stupně, že nečiní žádný pokrok ve studiu či dokonce, že evidentně nemá dostatečné studijní předpoklady pro úspěšné dokončení školy. Zdůraznil, že na uvedené školy byl vždy řádně přijat a je tedy nepochybné, že musel mít dostatečné studijní předpoklady pro úspěšné dokončení školy. Samotná skutečnost, že se mu nepodařilo studia řádně dokončit, neznamená, že nemá dostatečné studijní předpoklady pro úspěšné dokončení školy. V České republice není stanoven maximální počet vysokých škol, na kterých může student zahájit studium. V tomto ohledu tedy žádná pravidla, ze kterých by bylo možné s konečnou platností dovozovat absenci studijních předpokladů, neporušil. Opakováním prvních ročníků navíc ani nijak nezatěžuje státní rozpočet, neboť si školné a náklady na studium hradí z vlastních prostředků. Je poměrně běžné, že studenti hledají obor, který jim bude plně vyhovovat. V tomto ohledu mu nelze přičítat k tíži, že pravděpodobně našel daný obor až v současnosti.

2. Žalobce dále namítal, že žalovaný měl při aplikaci pojmu „jiná závažná překážka“ patřičně odůvodnit, v jakém jednání tuto překážku spatřuje. V daných souvislostech žalobce odkázal

na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. Z ní dle žalobce plyne, že nelze hovořit o jakémkoli neplnění, ale o převážném neplnění účelu, pro který byl pobyt povolen, resp. že nikoliv každé neplnění účelu pobytu automaticky představuje závažnou překážku pro prodloužení pobytu cizince na území. Žalobce uvedl, že dosavadní rozhodovací praxe správních orgánů, jakož i správních soudů, míří negativní rozhodnutí zejména na situace, kdy cizinci ze třetích zemí přijíždějí do České republiky např. jako studenti a následně požádají o vydání zaměstnanecké karty (změnu účelu pobytu). V takovém případě se rozhodovací praxe přiklání k tomu, že pokud je prokázáno, že cizinec využívá této možnosti k legalizaci svého „pracovního pobytu“, může se jednat o důvod k zamítnutí. To však není jeho případ. Konstatoval, že na území s rodinou legálně pobýval ještě dříve, než obdržel dlouhodobý pobyt za účelem studia. Žije zde legálně již téměř 10 let. I nadále má nejbližší rodinu a přátele v České republice. Navíc v okamžiku vydání napadeného rozhodnutí prokazatelně plnil účel pobytu a úspěšně studoval, což by rád činil i nadále. Jakkoli žalovaný proklamuje právní názory plynoucí z judikatury Nejvyššího správního soudu, nepostupoval podle nich. Judikaturu Nejvyššího správního soudu nerespektuje, konkrétní okolnosti nezohledňuje a prokazatelné plnění účelu pobytu pomíjí. Žalobce citoval z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 166/2019-27. Žalovanému vytkl, že se omezil, stejně jako správní orgán I. stupně, pouze na závěr o neplnění účelu pobytu z důvodu nedostatečných studijních pokroků bez zohlednění aktuální situace, porovnání doby pobytu či porovnání doby plnění a dočasného neúspěšného plnění studijních povinností. Z rozhodnutí tak nelze seznat, dle jaké úvahy mělo být jeho jednání či opomenutí svou povahou a individuálními okolnostmi natolik závažné, že by ho bylo možno považovat za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území. S ohledem na veškeré okolnosti daného případu jeho situace nemůže dosahovat takové intenzity, ze které by bylo lze usuzovat, že 1) zjevně a bez závažných důvodů, které by mohly jeho jednání v individuálním případě ospravedlňovat, nesměruje k cíli (vzhledem k tomu, že ve studiu řádně zdárně postupuje); 2) s ohledem na veškeré okolnosti daného případu a jeho situaci nemohou případné předchozí neúspěchy ve studiu mít takovou intenzitu, aby vedly k takto zásadním důsledkům (zásahu do rodinného a soukromého života). Tím, že žalovaný nesprávně posoudil otázku naplnění neurčitého právního pojmu „jiné závažné překážky“, zatížil napadené rozhodnutí zásadní vadou nezákonnosti.

3. Další námitky žalobce se vztahovaly k otázce posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života. Konstatoval, že žalovaný dospěl k závěru, že ač bude mít napadené rozhodnutí jistě do soukromého a rodinného života určité dopady, s ohledem na závažné okolnosti, které vedly k zamítnutí žádosti, nejeví se jako nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Žalobce zdůraznil, že pochází z Ruské federace, tedy země aktuálně velmi vzdálené od České republiky svým politickým a jiným směřováním. Pobývá zde spolu s rodinou již téměř 10 let. I v odvolání namítal, že s ohledem na aktuální pravidla související s agresí Ruské federace na Ukrajině, mu nebude prakticky umožněno opětovně žádat o nové vydání povolení k dlouhodobému pobytu nebo dokonce o vízum, na základě kterého by mohl navštívit svoji rodinu. K tomu se žalovaný v napadeném rozhodnutí nijak nevyjádřil. Aktuálně studuje v České republice, zároveň zde získával prostřednictvím zaměstnání prostředky pro zajištění své existence. Za dobu pobytu si zde vytvořil silné sociální a společenské zázemí, ze kterého má být vytržen a vystěhován do země původu. S ohledem na aktuální pravidla související s agresí Ruské federace na Ukrajině, mu nebude prakticky umožněno, nebo bude minimálně velmi zkomplikováno, opět žádat o nové vydání

povolení k dlouhodobému pobytu nebo dokonce o vízum, na základě kterého by mohl navštívit svoji rodinu. K této námitce se však správní orgány nijak nevyjádřily. Správní orgány mají za to, že pokud pracuje v České republice, je finančně zabezpečen. To však v důsledku napadeného rozhodnutí neplatí a nepochybně se v důsledku napadeného rozhodnutí dostane do existenčních problémů. Zároveň je mu v důsledku vydání napadeného rozhodnutí znemožněno pokračovat ve studiu vyšší odborné školy. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je plně v jeho dispozici studovat na území, a to přijetím k tomu vhodných opatření (individuální studijní plán, distanční forma výuky, přerušení studia apod.). S ohledem na zákon č. 175/2002 Sb., o dalších opatřeních, v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny vyvolaných invazí vojsk Ruské federace a o změně dalších zákonů v souvislosti s ozbrojeným konfliktem na území Ukrajiny, vyvolaných invazí vojsk Ruské federace související s agresí Ruské federace na Ukrajině, v platném znění, je však uvedený závěr absurdní. Zdůraznil, že nemá možnost si jinak zařídit svůj pobyt a ani studium přerušit a v budoucnu v něm pokračovat. Takové postupy zákon č. 175/2022 Sb., znemožňuje. Zároveň distanční forma studia z jiné země bez možnosti skládání zkoušek prezenčně u daného studijního plánu možná není. Uvedený závěr žalovaného je tedy prokazatelně nepravdivý. Namítal rovněž, že ze zákona o pobytu cizinců plyne, že při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí do soukromého a rodinného života správní orgán zohlední zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince. Toto posouzení je vyžadováno také na základě evropského práva. Poukázal na to, že k žádnému protiprávnímu jednání z jeho strany nedošlo, své předchozí problémy se studiem se navíc pokusil vysvětlit ve svém podání, aktuálně úspěšně plní všechny své studijní povinnosti. Oproti zájmu na zachování práva na soukromý život pak stojí pouze zájem státu na dodržení imigračních veřejnoprávních pravidel. Žádný další zájem zde neexistuje. Z pohledu státu tedy zcela absentuje zájem na vydání napadeného rozhodnutí. Naopak by správní orgány měly přihlédnout k zájmu státu s ohledem na současnou situaci na trhu práce a umožnit mu dostudovat a být přínosem pro českou ekonomiku. Z výše uvedeného je zjevné, že zájem na zachování práva na soukromý život zcela zjevně předčí zájem státu na neprodloužení dlouhodobého pobytu. Postup, kdy je sankcionován zásadním způsobem, který fatálně ovlivní jeho soukromý život, je zcela v rozporu s hlavním parametrem přiměřenosti dle zákona o pobytu cizinců, Směrnice, ústavního pořádku (zejména článek 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod). Je rovněž v rozporu se zásadami vedení správního řízení dle § 2 odst. 3 a 4 správního řádu. Odmítá názor správního orgánu, že korektiv přiměřenosti nemůže převážet důvody pro neudělení či neprodloužení pobytového oprávnění. Naopak má za to, že pokud evropské předpisy nařizují správnímu orgánu zohlednit okolnosti a přiměřenost svého rozhodnutí, jedná se o procesní korektiv, jehož aplikaci musí správní orgán uvážit a případné nevyužití řádně zdůvodnit. Takové zdůvodnění však správní orgány ve svých rozhodnutích neprovedly.

4. Další námitky žalobce se vztahovaly k otázce aplikace Směrnice Evropského parlamentu a Rady (EU) 2016/801. Citoval články 21 odst. 2 a odst. 7, z nichž plyne, že správní orgány měly ve svých rozhodnutích explicitně posuzovat dopady rozhodnutí, tedy zda je skutečně vhodné, nezbytné, nutné a přiměřené. Na nutnost povinnosti správního orgánu posuzovat přiměřenost dopadů rozhodnutí v případě zamítnutí žádosti o prodloužení dlouhodobého pobytu, pak kromě ust. § 37 zákona o pobytu cizinců či článku 21 Směrnice, odkazují také na mezinárodní smlouvy, kterými je Česká republika vázána. Posouzení dopadů rozhodnutí v imigračních věcech do soukromého a rodinného života cizince vyžaduje Evropský soud

pro lidská práva. V napadeném rozhodnutí tedy mělo být jasně uvedeno, z jakého důvodu dle žalovaného MV ČR OAMP nemusí ve svém rozhodnutí přistoupit k testu proporcionality, resp. proč jeho výsledek předem považuje za zbytečný, vzhledem k tomu, že vylučuje možnost, že by rozhodnutí bylo nepřiměřené. Takový test však nebyl proveden ani v rozhodnutí MV ČR OAMP, ani v napadeném rozhodnutí. Žalobce citoval ust. § 174a zákona o pobytu cizinců a uvedl, že z tohoto ustanovení plyne omezit právo na rodinný život pouze, pokud je to nezbytné v demokratické společnosti v zájmu národní bezpečnosti, veřejné bezpečnosti, hospodářského blahobytu země, ochrany pořádku a předcházení nepokojům a zločinnosti, ochrany zdraví nebo morálky nebo ochrany práv a svobod jiných. O takovou situaci se však v dané věci nejedná. Z prvostupňového ani napadeného rozhodnutí nijak neplyne, proč má žalovaný za to, že správní orgány nemohou jednat jinak a povolení prodloužit. Neustále je pouze uváděn důvod neplnění účelu pobytu, který má stát na jedné straně vah, není však poměřován se zásahem do jeho života, který má být na straně druhé. Test proporcionality napadené rozhodnutí neobsahuje. Tím správní orgány zatížily své rozhodnutí vadou nepřezkoumatelnosti. S ohledem na výše uvedené výhrady je rozhodnutí žalovaného nepřezkoumatelné.

5. Žalovaný v písemném vyjádření navrhl zamítnutí žaloby. Dle žalovaného skutkový stav je dostatečně popsán v napadeném rozhodnutí. Namítal-li žalobce, že správní orgán informoval o tom, že se nachází v průběhu zkouškového období ve škole GOODWILL – Vyšší odborná škola ve Frýdku – Místku, pak tato informace byla žalovanému postoupena až dne 4. 3. 2024. Nicméně tato skutečnost by neměla vliv na napadené rozhodnutí, neboť žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia byla zamítnuta z důvodu, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, která spočívá v tom, že žalobce nečiní ve studiu dostatečný pokrok, resp. takové kroky, které vedou k naplnění deklarovaného účelu pobytu a tento závěr má ve správním spisu dostatečnou oporu. Dle žalovaného s ohledem na zjištěný stav věci byly naplněny podmínky pro aplikaci § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. Žádost o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia správní orgány zamítly z důvodu existence jiné závažné překážky v pobytu žalobce, tj. z důvodu § 56 odst. 1 písm. j) zákona č. 326/1999 Sb. K uvedenému neurčitému právnímu pojmu správní orgán vysvětlil a odůvodnil, v čem spatřuje jeho naplnění v případě žalobce. Stručně řečeno opakovaná studia žalobce na různých školách v jiných oborech, a to bez zjevného výsledku, který by směřoval k naplňování žalobcem deklarovaného účelu pobytu. Za zjištěného skutkového stavu bylo nutno dospět k závěru, že studijní aktivita, resp. neaktivita žalobce v rámci předchozích pobytů dosahovala takové intenzity, ze které lze usuzovat, že žalobce zřejmě nesměřuje k deklarovanému cíli. Na tom podle žalovaného nic nemění ani skutečnost, že doposud bylo povolení k dlouhodobému pobytu žalobci prodloužováno. Z toho nelze totiž bez dalšího dovodit, že byl dříve učiněn závěr o řádném naplňování účelu pobytu, ale spíše to, že správní orgán I. stupně dříve neshledal dostatečné důvody pro zamítnutí žádosti ve vztahu k otázce pokroku žalobce ve studiu. Dle žalovaného platí, že pokud jde o nyní uvedený důvod zamítnutí žádosti, tedy důvod, kdy je za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území považováno neplnění studijních povinností, resp. nenaplňování účelu pobytu studiem projevující se tím, že v příslušném studiu není zjevně činěn dostatečný pokrok a z toho důvodu dochází k opakovanému studiu prvních ročníků téhož nebo jiného studia, může být takový důvod zamítnutí žádosti dostatečně prokázán, resp. to bude spíše pravidlem, i s odstupem času i po několikerém prodloužení pobytu. V tomto směru žalovaný odkázal na

rozsudek Městského soudu v Praze č. j. 13 A 35/2023-39. Nedostatečné dosavadní studijní výsledky žalobce jsou dle žalovaného v daném případě natolik zásadním podkladem pro negativní posouzení stávající žádosti o prodloužení doby platnosti povolení k dlouhodobému pobytu, resp. mohou vést k závěru o neplnění účelu povoleného pobytu. Tuto skutečnost lze tedy vyhodnotit jako jinou závažnou překážku pobytu na území, a to i bez ohledu na to, že žalobce pravděpodobně již nyní požadovaný účel pobytu plní. Vzhledem k tomu, že bylo opakovaně předčasně ukončováno studium na různých školách a nyní se jedná o páté studium prvního ročníku nového studia od počátku studia žalobce na území v rámci k tomu určených pobytových oprávnění, je zřejmé, že žalobce nečiní ve svém studiu dostatečný pokrok, resp. nečiní kroky, které by vedly k naplnění deklarovaného účelu pobytu, resp. k úspěšnému absolvování vzdělávacích aktivit, též s odkazem na článek 21 odst. 2 písm. f) Směrnice č. 2016/801/EU.

6. V replice k vyjádření žalovaného žalobce zopakoval stěžejní část svých žalobních námitek.
7. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které jeho vydání předcházelo, a to v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 věta první zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, dále jen s.ř.s., při přezkoumání vycházel ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s.ř.s.) a dospěl k závěru, že žaloba není důvodná. O věci samé soud rozhodl bez jednání v souladu s ust. § 51 odst. 1 s.ř.s., neboť účastníci řízení s tímto postupem výslovně souhlasili.
8. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 26. 7. 2023 podal žádost o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia dle § 44a odst. 2 písm. b) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění pozdějších předpisů (dále jen zákon č. 326/1999 Sb.). Účel pobytu doložil potvrzením o studiu ze dne 25. 9. 2023 vydaného GOODWILL – Vyšší odborná škola, s.r.o. se sídlem Frýdek – Místek, Bruzovská 2589, z něhož se podává, že byl přijat ke studiu prvního ročníku do školního roku 2023/2024. Žalobce poprvé vstoupil na území na základě víza k pobytu nad 90 dnů za účelem sloučení rodiny, s platností od 7. 9. 2015 do 21. 2. 2016. Následně mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem sloučení rodiny s platností od 22. 2. 2016 do 17. 6. 2019. Od 1. 5. 2019 do 30. 7. 2020 žalobce na území pobýval na základě povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, poté od 1. 8. 2020 do 30. 7. 2022 mu bylo vydáno povolení k dlouhodobému pobytu za účelem ostatní (studium na střední škole) a od 24. 11. 2022 do 27. 7. 2023 na území pobývá opět za účelem studia. V době platnosti dlouhodobého víza za účelem studia byl v období od 2. 9. 2019 do 31. 8. 2020 studentem Vyšší odborné školy sociální Olomouc – CARITAS. Byl studentem prvního ročníku vzdělávacího programu Sociální a humanitární práce. Ze sdělení uvedené vyšší odborné školy ze dne 10. 10. 2023 plyne, že žalobce v zimním studijním období získal klasifikaci u osmi ze čtrnácti předmětů, v letním studijním období splnil pouze dva ze šestnácti předmětů. Studium mu bylo ukončeno ke dni 31. 8. 2020 pro nesplnění požadavků předepsaných pro daný ročník. Od 1. 9. 2020 do 31. 8. 2022 byl žalobce studentem Soukromé vyšší odborné školy podnikatelské v Ostravě. Ze sdělení této školy ze dne 3. 10. 2023 se podává, že žalobce byl ve školním roce 2020/2021 a 2021/2022 studentem prvního ročníku denního studia – první ročník opakoval. Studium mu bylo ukončeno ke dni 31. 8. 2022 pro nesplnění studijních povinností pro postoupení do vyššího ročníku. Pro zimní období mu scházely dvě studijní povinnosti, v letním období nesplnil žádnou z předepsaných studijních povinností. Student zdůvodňoval škole nesplnění svých studijních povinností zdravotními problémy a problémy v osobním životě.

9. Ze správního spisu bylo dále zjištěno, že žalobci bylo prodlouženo povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, a to pro akademický rok 2022/2023, když byl přijat na Panevropskou univerzitu, a. s. se sídlem v Praze. Ze sdělení této univerzity ze dne 5. 10. 2023 vyplývá, že žalobce byl přijat dne 16. 9. 2022 do prvního ročníku bakalářského studijního programu Podnikání a management, důvodem ukončení studia byl návrh na ukončení studia, neboť v akademickém roce 2022/2023 nezískal žádný z požadovaných kreditů.
10. K aktuálně posuzované žádosti žalobce doložil, jak výše uvedeno, účel pobytu ve formě potvrzení o studiu, z něhož bylo zjištěno, že pro školní rok 2023/2024 byl přijat na Vyšší odbornou školu GOODWILL, s.r.o. do prvního ročníku.
11. Po shromáždění podkladů pro vydání rozhodnutí v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu byla žalobci dne 19. 10. 2023 odeslána výzva, ve které byl vyzván k uplatnění možnosti seznámit se s podklady pro vydání rozhodnutí a k případnému vyjádření k těmto podkladům. Žalobce této možnosti využil dne 30. 10. 2023, kdy se s podklady pro vydání rozhodnutí seznámil s tím, že se vyjádří do čtrnácti dnů. 13. 11. 2023 bylo správnímu orgánu I. stupně doručeno podání žalobce, v němž sděloval, že „na začátku si nebyl jistý, jaký obor by chtěl studovat, proto zkoušel různé školy. V mezidobí onemocněl jeho kamarád a potřeboval peníze na léčení. Protože neměl skoro žádné blízké osoby, musel mu pomoci, což ovlivnilo jeho studium. V Olomouci již nemohl dále bydlet a vybral si Ostravu. Začal zde studovat a potkal zde přítelkyni, která měla duševní problémy a spáchala sebevraždu. Bylo toho na něho moc. Poslední roky pro něho nebyly úspěšné. Udělá vše, co bude třeba, aby se stal užitečným pro společnost“.
12. Následně 21. 11. 2023 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí, jímž žádost žalobce o prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu za účelem studia, kterou podal dne 26. 7. 2023 zamítl a platnost povolení k dlouhodobému pobytu neprodloužil dle § 44a odst. 3 ve spojení s § 35 odst. 3 ve spojení s § 37 odst. 2 písm. a) v návaznosti na ust. § 56 odst. 1 písm. j) věta druhá zákona č. 326/1999 Sb., neboť je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území. Proti rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal žalobce odvolání, které žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím zamítl a rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdil.
13. Podle § 44a odst. 3 věty druhé zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky, ve znění platném v rozhodné době, na prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu se § 35 odst. 2 a 3, § 36, § 46 odst. 7 a § 56 vztahují obdobně.
14. Podle § 35 odst. 3 téhož zákona, dobu platnosti víza k pobytu nad 90 dnů a dobu pobytu na území na toto vízum nelze prodloužit, pokud ministerstvo shledá důvod pro zahájení řízení o zrušení platnosti tohoto víza (§ 37).
15. Podle § 37 odst. 2 písm. a) téhož zákona, ministerstvo dále zruší platnost víza k pobytu nad 90 dnů, jestliže nastal některý z důvodů uvedených v § 56 odst. 1 písm. a), c), d), g), h a j) až l) nebo v § 56 odst. 2.
16. Podle § 56 odst. 1 písm. a) citovaného zákona, dlouhodobé vízum s výjimkou víza k pobytu nad 90 dnů za účelem strpění pobytu na území z důvodu podle § 33 odst. 3, ministerstvo cizinci neudělí, jestliže pobyt cizince na území není v zájmu České republiky nebo je zjištěna jiná závažná překážka pobytu cizince na území.

17. Krajský soud předně odkazuje na relevantní judikaturu Nejvyššího správního soudu. V rozsudku č. j. 7 Azs 313/2015-35 ze dne 14. 1. 2016 Nejvyšší správní soud uvedl, že zákon o pobytu cizinců je založen na tom, že pobyt cizince na území České republiky musí být odůvodněn, např. dlouhodobým zaměstnáním, podnikáním či studiem (viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 12. 2011 č. j. 7 As 82/2011-81). Je přitom věcí suverénního státu, za jakých podmínek cizince vpustí či nevypustí na vlastní území a zda shledá, že důvody pro vpuštění této osoby na území přetrvávají i poté, kdy uplynula doba, po níž jí byl vstup a pobyt povolen, konec citace.
18. Krajský soud předně neshledává rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelnými. Obě rozhodnutí tvoří jeden celek a obsahují racionální a dostatečné logické úvahy pro závěr o neprokázání plnění účelu pobytu žalobcem.
19. K žalobním námitkám žalobce soud dále uvádí následující. Ze zákona o pobytu cizinců a ustálené judikatury je zřejmé, že povinností cizince při pobytu na území České republiky je plnit účel, pro který mu byl pobytový status vydán, a v případě podání žádosti o vydání nového povolení k dlouhodobému pobytu či žádosti o jeho prodloužení je povinností správních orgánů předchozí pobyt cizince na území zhodnotit. Z rozsudku Nejvyššího správního soudu č. j. 7 Azs 471/2018 plyne, že aspekt plnění účelu pobytu je z logiky věci nutné posuzovat ve vztahu k období povoleného pobytu předcházejícímu datum podání žádosti o jeho prodloužení. Zákon o pobytu cizinců totiž vychází z předpokladu, že cizinec, který získal povolení k pobytu na území České republiky k určitému účelu, je povinen povolení k jím deklarovanému účelu náležitě využívat. Právě pro tento účel mu totiž bylo povolení k pobytu uděleno. Pokud cizinec nenaplní na území České republiky účel, pro který mu bylo uděleno povolení k pobytu, je namíste mu toto povolení k pobytu na území České republiky neprodloužit. Správní orgán proto hodnotí jednání cizince v období, pro které mu bylo povolení k pobytu, o jehož prodloužení se jedná, uděleno, konec citace.
20. Ve shodě se správními orgány také soud dospěl k závěru, že s ohledem na zjištěný stav věci byly naplněny podmínky pro aplikaci ust. § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců z důvodu, že byla zjištěna jiná závažná překážka pobytu žalobce na území, která spočívá v tom, že žalobce nečiní ve studiu dostatečný pokrok, resp. takové kroky, které vedou k naplnění deklarovaného účelu pobytu, kterýžto závěr má oporu ve správním spisu. V posuzované věci je zřejmé, že žalobce za období povoleného pobytu za účelem studia od září roku 2019 do srpna roku 2023, tedy během posledních 4 let studoval na čtyřech školách, přičemž v každém takovém studiu se nacházel pouze v prvním ročníku a pro nesplnění předepsaných studijních povinností mu studia byla danými vzdělávacími institucemi ukončena. K aktuálně posuzované žádosti doložil potvrzení o studiu o tom, že pro školní rok 2023/2024 byl přijat na vyšší odbornou školu opětovně do prvního ročníku. Žalobce tak po dobu několika let, jak plyne z podkladů pro rozhodnutí, se školním povinností věnoval minimálně, zejména pak v letním studijním období, kdy si neplnil prakticky žádné studijní povinnosti. Účel jeho dlouhodobého pobytu – zde povoleného za účelem studia, nebyl ve skutečnosti naplňován. U případu, kdy cizinec pobývá na území ČR za účelem studia je třeba přísně trvat na tom, aby hlavním účelem pobytu bylo vskutku studium, a to studium vážně míněné, jak požaduje judikatura Nejvyššího správního soudu viz např. rozsudek č. j. 2 Azs 325/2020-33. Skutkový stav byl v dané věci zjištěn přesně a úplně, správní orgány dostaly požadavkům § 3 správního řádu a všechny podklady pro rozhodnutí včetně žalobcem namítaného potvrzení o studiu vydaného Vyšší odbornou školou GOODWILL, s.r.o., byly hodnoceny v souladu s ust. § 50 odst. 4 zákona č. 500/2004 Sb.,

správního řádu, ve znění pozdějších předpisů. Jestliže správní orgány zjistily při posuzování žádosti žalobce, že byl naplněn důvod vylučující možnost prodloužení platnosti povolení k dlouhodobému pobytu (neplnění účelu), ztrácejí právní relevanci všechny další podklady řízení, kterými žalobce prokazuje, že je stále studentem prvního ročníku oboru cestovní ruch na GOODWILL – Vyšší odborné škole a plní si své studijní povinnosti ve školním roce 2023/2024. Soud proto pro nadbytečnost neprovedl žalobcem navrhované důkazy potvrzením o studiu, průkazem o studiu, podacím lístkem. Co se týká výkladu pojmu „jiná závažná překážka“, vyšly správní orgány z judikатурních východisek (viz např. rozsudky Nejvyššího správního soudu č. j. 5 Azs 166/2019-27, č. j. 9 As 80/2011-69, č. j. 1 As 10/2003-53). Zdůraznily konkrétní skutkové okolnosti – udělení dlouhodobého pobytu za účelem studia, studijní neaktivita cizince, nesměřování k cíli, který na počátku svého studijního pobytu jím předloženými doklady deklaroval. I dle názoru soudu v posuzované věci je za jinou závažnou překážku pobytu cizince na území třeba považovat neplnění studijních povinností, resp. nenaplňování účelu pobytu studiem projevující se tím, že v příslušném studiu nebyl zjevně činěn dostatečný pokrok a z tohoto důvodu docházelo k opakovanému studiu prvních ročníků téhož nebo jiného studia. Jinými slovy řečeno, zjevný a prokazatelně nedostatečný pokrok ve studiu žalobce lze podřadit pod jinou závažnou překážku ve smyslu § 56 odst. 1 písm. j) zákona o pobytu cizinců.

21. Co se týká namítaného dopadu rozhodnutí správního orgánu do soukromého a rodinného života žalobce, pak je třeba zdůraznit, že právo pobývat na území ČR za účelem studia mají mít jen a pouze takoví cizinci, kteří skutečně a vážně studují. Dopadem rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce se zabývaly správní orgány obou stupňů. Ani soud se neztotožňuje s názorem žalobce, že zájem na zachování práva na soukromý a rodinný život předčí zájem státu na zamítavém rozhodnutí. S ohledem na konkrétní skutkové okolnosti, jak jsou popsány v rozhodnutích správních orgánů obou stupňů, na které soud v podrobnostech odkazuje (odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně na str. 5 – 6, rozhodnutí žalovaného na str. 11), nejsou dopady napadeného rozhodnutí do soukromého a rodinného života žalobce nepřiměřené ve smyslu § 174a zákona o pobytu cizinců. Jestliže žalobce prokazatelně nesplňoval dlouhodobě účel pobytu, i dle názoru soudu nemůže pro posouzení oprávněnosti jeho pobytu spoléhat toliko na institut soukromého a rodinného života. Správní orgány postupovaly zcela v intencích relevantní judikatury, na kterou v napadených rozhodnutích odkázaly a rovněž z ní citovaly.
22. S ohledem na výše uvedené soud žalobu zamítl jako nedůvodnou v souladu s § 78 odst. 7 s.ř.s.
23. O nákladech řízení soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s.ř.s. tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť žalobce ve věci úspěch neměl a žalovanému prokazatelně v souvislosti s tímto řízením nad rámec běžné úřední činnosti žádné další náklady nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě do dvou týdnů ode dne doručení tohoto rozhodnutí. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Brno, Moravské náměstí č. 6. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s.ř.s.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Ostrava 30. 9. 2024

Mgr. Jarmila Úředníčková
samosoudkyně